

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 346/05-61

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Bárányu a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti JUDr. M. Ch., K., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 51-24 K 128/00 v súvislosti s rozhodovaním o nároku na náhradu výdavkov a na odmenu správcu konkurznej podstaty na neverejnom zasadnutí 10. mája 2006 takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 51-24 K 128/00 v súvislosti s rozhodovaním o nároku na náhradu výdavkov a na odmenu správcu konkurznej podstaty p o r u š i l základné právo JUDr. M. Ch. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Krajskému súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 51-24 K 128/00 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. JUDr. M. Ch. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 25 000 Sk (slovom dvadsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Krajský súd v Banskej Bystrici p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti JUDr. M. Ch. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 346/05-37 zo 7. decembra 2005 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť (zo 16. júna 2005) JUDr. M. Ch., K. (ďalej aj „sťažovateľ“ alebo „správca konkurznej podstaty“), zastúpeného advokátom JUDr. M. K., B., v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 51-24 K 128/00 v súvislosti s rozhodovaním o jeho nároku na náhradu výdavkov a na odmenu správcu konkurznej podstaty.

Sťažovateľ uviedol, že bol uznesením krajského súdu sp. zn. 51-24 K 128/00 z 5. júna 2000 ustanovený za správcu konkurznej podstaty úpadcu - obchodnej spoločnosti Z., a. s. „v konkurze“, Ž. (...). Ako správca konkurznej podstaty predložil „*V relatívne krátkej časovej lehote...*“ konečnú správu o speňažení majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu (ďalej aj „konečná správa“). Krajský súd konečnú správu schválil uznesením č. k. 51-24 K 128/00-485 z 26. júna 2003 na pojednávaní konanom v uvedený deň. Toto rozhodnutie sa stalo právoplatným 4. septembra 2003.

Sťažovateľ predložil 19. septembra 2003 krajskému súdu aj „*Návrh na rozvrh z výťažku*“ dodávajúc, že to nebolo ani jeho povinnosťou (vzhľadom na právnu úpravu vzťahujúcu sa na dané konkurzné konanie začaté pred 1. augustom 2000), pričom tento podklad bol z jeho strany opravovaný a opätovne predkladaný na základe výziev a usmernení krajského súdu. Posledná verzia (vypracovaná na základe výsledkov pojednávania na krajskom súde konaného 30. marca 2004) bola z 5. apríla 2004.

Krajský súd ustanovil opatrením č. k. 51-24 K 128/00-716 zo 17. marca 2005 v konaní osobitného správcu, opatrením č. k. 51-24 K 128/00-725 zo 17. marca 2005 uložil osobitnému správcovi povinnosti a opatrením č. k. 51-24 K 128/00-730 zo 17. marca 2005 udelil osobitnému správcovi súhlas na vyplatenie zálohy na odmenu sťažovateľa ako správcu konkurznej podstaty vo výške 1 000 000 Sk.

Uznesením č. k. 51-24 K 128/00-752 zo 4. apríla 2005 krajský súd nariadil „... *doplnenie konečnej správy, schválenej uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 51-24 K 128/00-485 zo dňa 26. 6. 2003*“.

Sťažovateľ namieta: „... *Pokiaľ som nestihol predložiť konečnú správu v lehote 18 mesiacov (hoci táto lehota sa na tento konkurz nevzťahuje), bolo to zapríčinené súdom resp. dohliadacím sudcom, ktorý mi opatreniami ukladal úlohy, ktoré nijak nevyhodnocoval alebo z jeho výstupov nevyplývalo, že by sa s nimi vôbec bol oboznamoval. Napriek tomu, medzi predložením konečnej správy a jej právoplatnosťou uplynulo 11 mesiacov. Medzi právoplatnosťou uznesenia o schválení konečnej správy a podaním návrhu na vydanie rozvrhového uznesenia uplynulo 15 dní. Od 19. 9. 2003 súd nevydal rozvrhové uznesenie a po tom ako sa niektorí veritelia sťažovali na prietahy v konaní u predsedu Krajského súdu Banská Bystrica, sudca namiesto rozvrhového uznesenia vydal opatrenie o ustanovení osobitného správcu.*

Súd nekonal ani napriek mojím opakovaným výzvam doručovaným súdu jednak písomne, jednak prednášaných sudcovi pri osobných návštevách, hoci som pri nahliadnutí do spisu o nich neobjavil úradný záznam. Podaniami som jednak urgoval vydanie rozvrhového uznesenia, jednak vyplatenie odmeny, nakoľko som počas celej doby konkurzu

neobdržal od súdu súhlas na vyplatenie preddavku na odmenu a neúčtoval som si ani výdavky. Súd všetky moje podania obchádzal bez povšimnutia. Jednalo sa o napr. tieto podania: 4. 6. 2004, 21. 10. 2004, 14. 1. 2005, 9. 2. 2005, 10. 3. 2005.

Krajský súd Banská Bystrica tým, že vydal bez odôvodnenia rozvrhové uznesenie a teda neumožnil mi vyplatenie ním schválenej odmeny, porušil moje základné právo podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Okrem toho mi svojím postupom spôsobil škodu minimálne vo výške úroku z omeškania počítanej z hodnoty priznanej odmeny (3.697.975,- Sk) t. j. vo výške dvojnásobku zákonnej diskontnej sadzby (...) najmenej 833.525,- Sk. (...)

Sťažovateľ preto žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 800.000,- Sk, ktorá výška zodpovedá predpokladanému úroku z omeškania, pričom tento nárok odôvodňuje predovšetkým dĺžkou konania a vedomým postupom súdu od schválenia konečnej správy doteraz.

Pretrvávajúce napätie spočívajúce vo vedome vyvolaných prietahoch v konaní dostali sťažovateľa do tiesnivej finančnej situácie v rodine a právna neistota najmä ak v iných konaniach ten istý sudca zaujíma odlišné právne závery sú značnou psychickou záťažou pre sťažovateľa.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„(...) Postupom Krajského súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 51-24 K 128/00 bolo základné právo JUDr. M. Ch. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky porušené. Krajskému súdu Banská Bystrica sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 51-24 K 128/00 konal bez zbytočných prietahov.

JUDr. M. Ch. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 800.000,- Sk (slovom osemstotisíc korún), ktoré je Krajský súd Banská Bystrica povinný mu vyplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia. (...)“

Krajský súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti sťažovateľa podaním sp. zn. Spr. 1357/05 z 20. októbra 2005, v ktorom konkurzný sudca uviedol prehľad priebehu konkurzného konania, konštatujúc okrem iného: „Dňa 16. 6. a 26. 6. 2003 sa uskutočnilo pojednávanie o konečnej správe, ktorá bola schválená Uznesením č. k. 51-24 K 128/00-485. Za tým nasledovali úkony smerujúce k príprave a vydaniu rozvrhového uznesenia, zo strany súdu boli vydané výzvy správcovi na predloženie konkurzných pohľadávok a sumy určenej na rozdelenie a to dňa 10. 9. 2003, výzvy na upravenie predloženého návrhu na rozvrh s poučením, ako má postupovať dňa 10. 12. 2003 a dňa 29. 1. 2004. Pretože sa nedostatky nepodarilo odstrániť, súd 16. 3. 2004 určil termín výsluchu správcu, ktorý sa uskutočnil dňa 30. 3. 2004. Tento výsluch bol ukončený so záverom, že správca predloží prepracovaný návrh rozvrhu, čo sa stalo 15. 4. 2004.

Dňa 27. 5. 2004 súd zaslal správcovi výzvu na vyjadrenie sa k uplatnenej pohľadávke proti podstate na čo správca podal správu 18. 6. 2004.

Dňa 7. 6. 2004, 25. 10. 2004, 18. 1. 2005, 10. 2. 2005 a 14. 3. 2005 predložil správca podania, v ktorých žiadal vyplatenie odmeny (preddavku na odmenu) priznané v schválenej konečnej správe. Okrem toho 10. 9. 2004 správca adresoval súdu žiadosť o vydanie rozvrhového uznesenia.

Pretože návrh správcu na vydanie rozvrhového rozhodnutia nebol správny a úplný, čo vyplynulo z obsahu konkurzného spisu a prihlášok konkurzných veriteľov, vyzval som podaním z 23. 2. 2005 správcu na podanie správy, špecifikovanej v 14-ich bodoch, všetko v rámci dohľadu súdu v zmysle § 12 Zákona o konkurze a vyrovnaní. Súčasne som požiadal príslušný daňový úrad o predloženie účtovných závierok a daňových priznaní úpadcu od roku 1997, pretože boli pochybnosti o správnosti vyčíslenia pohľadávok proti podstate a vysporiadaní majetku úpadcu, o ktorom účtoval pred a počas konkurzu.

Na výzvu zo dňa 23. 2. 2005, správca odpovedal 3. 3. 2005 tým, že žiadal o ďalšie usmernenie. Podľa § 8 ods. 2 ZKV správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd. Podotýkam, že odborná starostlivosť sa nezužuje len na plnenie pokynov súdu, ale plnenie všetkých povinností, ktoré vyplývajú zo Zákona o konkurze a vyrovnaní ako aj ďalších zákonov (napr. daňových).

Potom, ako správca dane dňa 15. 3. 2005 zaslal súdu účtovné závierky a daňové priznania úpadcu zistil som, že správca nepreukázal vysporiadanie všetkého majetku a majetkových pomerov, o ktorých úpadca účtoval. Vzhľadom na predošlé nedostatky a neúplnosť správ, ktoré predkladal správca som dňa 17. 3. 2005 rozhodol Opatrením č. k. 51-24 K 128/00-716 o ustanovení osobitného správcu na pomoc správcovi konkurznej podstaty a súčasne som vydal aj ďalšie opatrenia za účelom preskúmania úplnosti a správnosti vysporiadania majetkových pomerov úpadcu. (...)

Medzitým správca 4. 4. 2005 predložil odvolanie proti ustanoveniu osobitného správcu a námietku zaujatosti na zákonného sudcu.

Dňa 4. 4. 2005 som uznesením č. k. 51-24 K 128/00-752 nariadil doplnenie konečnej správy, ktoré bolo odôvodnené a doručené správcom z dôvodu, aby bol zrejmý ďalší postup súdu v konkurznom konaní po zistených skutočnostiach. Správca podal odvolanie aj proti tomuto procesnému rozhodnutiu. (...)

Najvyšší súd o námietkach rozhodol Uznesením Ndob 40/2005-1206 tak, že sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci a konanie o námietke zaujatosti vznesenej správcom zastavil (...) Uznesením 1 Obo 165/2005-1196 zrušil opatrenie, ktorým bol ustanovený osobitný správca a Uznesením 5 Obo 161/2005-1199 zrušil aj uznesenie o nariadení doplnenia konečnej správy.

Po vrátení spisu z nadriadeného súdu bolo zabezpečené doručenie rozhodnutí a súčasne Opatrením 51-24 K 128/00-1201 som uložil osobitnému správcovi povinnosti súvisiace s ukončením jeho funkcie podľa rozhodnutia nadriadeného súdu.

Ako vyplýva zo správy osobitného správcu, poručenej 19. 9. 2005, poukazuje na nesprávne vedenie účtovníctva správcom konkurznej podstaty, nesprávne vyčíslenie pohľadávky daňového úradu ako pohľadávky proti podstate, ktorá bude pomerne uspokojená a iné skutočnosti, ktoré vysporiada so správcom. Osobitný správca tiež upozornil na skutočnosť, že po prevzatí dispozičných práv k účtom zistil a následne zrušil účet, na ktorom správca dovtedy viedol peňažný výťažok a to formou terminovaného vkladu na meno M. Ch. Takto vedený účet bol rizikový, pretože nerozlišoval fyzickú osobu od správcu konkurznej podstaty. Osobitný správca zaviedol zhodnocovanie peňažných prostriedkov na peňažnom korunovom fonde. Osobitný správca informoval, že preddavkovo pomerne uhradil pohľadávky daňového úradu vo výške 2.403.530,- Sk a správcu konkurznej

podstaty vo výške 1.000.000,- Sk, ako pohľadávky proti podstate, pričom túto povinnosť k úhrade som osobitnému správcovi uložil už Opatrením zo dňa 17. 3. 2005, č. k. 51-24 K 128/00-730.

Som toho názoru, že zistené možné prietahy boli spôsobené samotným správcom JUDr. Ch., ktorý nedokázal v rámci dohľadu súdu pracovať samostatne, čo vyplýva zo zistení osobitného správcu. Správca neutrpel ani hmotnú ujmu, pretože preddavkovo mu bola vyplatená pomerná časť odmeny. (...)“

Podaním z 24. januára 2006 sťažovateľ prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu ústavnému súdu oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania v rámci meritórneho prerokovania sťažnosti.

Krajský súd na základe výzvy ústavného súdu z 18. januára 2006 listom sp. zn. Spr. 1357/05 z 1. februára 2006 oznámil, že v posudzovanom konaní boli v období po vrátení spisu ústavným súdom vykonané: „(...) nasledovné úkony:

- 21. 11. 2005 - predvolanie správcu konkurznej podstaty na výsluch spojený s doplnením návrhu na vydanie rozvrhového uznesenia,

- 5. 12. 2005 - výsluch správcu JUDr. M. Ch. č. k. 51-24 K 128/00-1214 s tým, že správca mal predložiť potrebné vysvetlenia do 2. 1. 2006,

- 4. 1. 2006 - správca JUDr. Ch. predložil písomnú správu a vysvetlenia (...)“ s tým, že vzhľadom na doplnenie podkladov a odstránenie „... nejasností týkajúce sa rozvrhu výťažku...“ bude v krátkej dobe „... vyhotovené rozvrhové uznesenie“. Zároveň oznámil, že netrvá na konaní verejného ústneho pojednávania o veci samej a súhlasí s upustením od tohto pojednávania.

Ústavný súd upustil so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrenia krajského súdu a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Správca konkurznej podstaty predložil krajskému súdu konečnú správu spolu s vyúčtovaním odmeny a výdavkov správcu prvýkrát 29. októbra 2002.

Konkurzný sudca 12. novembra 2002 vypracoval upovedomenie veriteľov o predložení konečnej správy z 28. októbra 2002 s tým, že konečná správa bude vyvesená na úradnej tabuli súdu 4. decembra 2002 (od tohto dňa mohli veritelia podávať námietky proti konečnej správe vrátane vyúčtovania výdavkov a odmeny správcom konkurznej podstaty v lehote 15 dní), zároveň vyzval správcu konkurznej podstaty na podanie správy k možnosti uspokojenia oddelených veriteľov. Správca konkurznej podstaty požiadal 4. decembra 2002 o predĺženie lehoty na podanie správy do 6. decembra 2002. Podľa úradného záznamu zo 4. decembra 2002 bolo 2. decembra 2002 upovedomenie o predložení a vyvesení konečnej správy v uvedenej veci uverejnené v Obchodnom vestníku č. 59 (zn. K 03078), končená správa bola vyvesená na úradnej tabuli krajského súdu 4. decembra 2002. Správca konkurznej podstaty doručil 6. decembra 2002 krajskému súdu vyjadrenie k možnosti uspokojenia oddelených veriteľov.

Krajský súd listom zo 17. januára 2003 požiadal Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, aby v lehote 20 dní oznámil, či je úpadca vlastníkom alebo spoluvlastníkom nehnuteľností. Podľa odpovede doručenej krajskému súdu 6. februára 2003 „... v centrálnej databáze popisných informácií katastra nehnuteľností (CD PIKN) so stavom k 1. 1. 2003, sa nachádza informácie o dlžníkovi: Z. Ž. a. s., (...)“.

Opatrením č. k. 51-24 K 128/00-466 z 24. februára 2003 dal krajský súd súhlas na predaj novoobjavených nehnuteľností úpadcu mimo dražby.

Správca konkurznej podstaty predložil 5. mája 2003 (v prílohe listu z 24. apríla 2003) krajskému súdu doplnenú konečnú správu.

Pokynom z 26. mája 2003 nariadil vo veci konajúci konkurzný sudca pojednávanie na 16. jún 2003. Správca konkurznej podstaty súčasne vyzval na predloženie účtovných dokladov zachytávajúcich účtovné operácie od vyhlásenia konkurzu, predloženie účtovnej závierky ku dňu vyhlásenia konkurzu a účtovných závierok od vyhlásenia konkurzu do roku 2003.

Pojednávanie konané 16. júna 2003 krajský súd po vypočutí správcu konkurznej podstaty (ktorý na pojednávaní predložil žiadané doklady) a právnej zástupkyne úpadcu uznesením odročil na 26. jún 2003. Na uvedenom pojednávaní krajský súd po vypočutí správcu konkurznej podstaty uznesením č. k. 51-24 K 128/00-485 schválil konečnú správu o speňažení majetku konkurznej podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu konkurznej podstaty predloženú 5. mája 2003.

Na základe pokynu konkurzného sudcu z 11. augusta 2003 bolo písomné vyhotovenie predmetného uznesenia doručené úpadcovi (20. augusta 2003), správcovi konkurznej podstaty (13. augusta 2003) a súčasne vyvesené na úradnej tabuli krajského súdu (11. augusta 2003). Uznesenie krajského súdu č. k. 51-24 K 128/00-485 z 26. júna 2003 o schválení konečnej správy nadobudlo právoplatnosť 4. septembra 2003.

Krajský súd listom z 10. septembra 2003 vyzval správcu konkurznej podstaty, aby mu v lehote 3 dní predložil špecifikáciu všetkých konkurzných pohľadávok a aby oznámil, či existujú pohľadávky, o ktorých by mal súd rozhodnúť dodatočným rozvrhovým uznesením. Listom zo 17. septembra 2003 (doručeným 18. septembra 2003) správca konkurznej podstaty požiadal krajský súd o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia do 22. septembra 2003.

Správca konkurznej podstaty doručil 29. septembra 2003 krajskému súdu svoju odpoveď na výzvu z 10. septembra 2003, v ktorej uviedol špecifikáciu jednotlivých

konkurzných pohľadávok ako aj to, že nemá vedomosť o existencii pohľadávok, o ktorých by mal rozhodnúť súd dodatočným rozvrhovým uznesením.

Krajský súd vyzval 10. decembra 2003 správcu konkurznej podstaty na upravenie predloženého návrhu na vydanie rozvrhového uznesenia a súčasne ho poučil, akým spôsobom má opravu vykonať. Výzva bola správcovi konkurznej podstaty doručená 15. decembra 2003.

Dňa 23. decembra 2003 bola krajskému súdu doručená žiadosť správcu konkurznej podstaty zo 17. decembra 2003 na predĺženie lehoty na predloženie dokladov do 20. januára 2004.

Podaním doručeným 19. januára 2004 správca konkurznej podstaty odpovedal na výzvu krajského súdu z 10. decembra 2003. Krajský súd podaním z 29. januára 2004 opätovne vyzval správcu konkurznej podstaty na úpravu predloženého návrhu na vydanie rozvrhového uznesenia z 29. septembra 2003, doplneného podaním z 19. januára 2004 v lehote 14 dní, pričom ho súčasne poučil ako má pri vykonávaní uvedených úprav postupovať.

Dňa 11. februára 2004 bola krajskému súdu doručená žiadosť o poskytnutie informácie Sociálnej poisťovne, pobočky Ž., týkajúcej sa zaradenia jej pohľadávky do rozvrhu a súčasne požiadala, aby jej pohľadávka *„bola riadne zistená čo do výšky aj poradia, bola pomerne uspokojená zo sumy zostávajúcej na uspokojenie oddelených veriteľov“*.

Správca konkurznej podstaty odpovedal na výzvu krajského súdu z 29. januára 2004 podaním z 12. februára 2004, doručeným krajskému súdu 3. marca 2004.

Dňa 30. marca 2004 sa uskutočnil výsluch správcu konkurznej podstaty nariadený pokynom konkurzného sudcu zo 16. marca 2004, týkajúci sa prípravy rozvrhového

uznesenia, na ktorom krajský súd správcu konkurznej podstaty po jeho vypočutí zaviazal na predloženie prepracovaného návrhu rozvrhového uznesenia.

Dňa 15. apríla 2004 správca konkurznej podstaty doručil krajskému súdu upravený a doplnený návrh na rozvrh výťažku z konkurznej podstaty z 31. marca 2004.

Krajskému súdu bola 17. mája 2004 doručená prihláška pohľadávky proti podstate spoločnosti A., a. s., ktorá zároveň „podala námietky“ proti konečnej správe, ktorú žiadala doplniť o prihlasovanú pohľadávku a túto vysporiadať v zmysle zákona.

Listom z 27. mája 2004 krajský súd vyzval správcu konkurznej podstaty, aby sa vyjadril, či pohľadávku A., a. s., uznáva, alebo ju popiera, a aby v prípade jej uznania v príslušnom rozsahu návrh na vydanie rozvrhového uznesenia upravil.

Správca konkurznej podstaty listom doručeným 7. júna 2004 krajskému súdu navrhol, aby vydal opatrenie, ktorým mu dá súhlas na vyplatenie odmeny. Dňa 18. júna 2004 bola krajskému súdu doručená odpoveď správcu konkurznej podstaty na jeho výzvu z 27. mája 2004. Správca konkurznej podstaty podaním doručeným 10. septembra 2004 požiadal krajský súd o vydanie rozvrhového uznesenia.

Podaním z 21. októbra 2004 (doručeným krajskému súdu 25. októbra 2004) správca konkurznej podstaty opätovne požiadal o vyplatenie jeho odmeny. Podaním doručeným 14. decembra 2004 správca konkurznej podstaty oznámil krajskému súdu zhodnotenie výťažku o úroky z termínovaného vkladu, na ktorý ho vložil, aby sa nezhodnotil a požiadal o zohľadnenie uvedených príjmov pri rozvrhu výťažku. Dňa 18. januára 2005 správca konkurznej podstaty oznámil krajskému súdu ďalšie zhodnotenie výťažku o úroky z termínovaného vkladu a súčasne ho požiadal o podanie stanoviska k vyplateniu svojej odmeny. Podaním doručeným 10. februára 2005 správca konkurznej podstaty oznámil krajskému súdu ďalšie zhodnotenie výťažku o úroky z termínovaného vkladu a súčasne ho požiadal o podanie stanoviska k vyplateniu svojej odmeny.

Krajský súd vyzval 23. februára 2005 správcu konkurznej podstaty na podanie správy špecifikovanej v 14 bodoch.

Listami z 23. februára 2005 požiadal krajský súd Katastrálny úrad v Ž. o predloženie výpisov z listu vlastníctva na nehnuteľnosti patriace úpadcovi v lehote 10 dní a Daňový úrad Ž. o predloženie účtovných odkladov úpadcu v tej istej lehote.

Správca konkurznej podstaty odpovedal na výzvu krajského súdu podaním z 25. februára 2005 (doručeným 3. marca 2005).

Podaním z 10. marca 2005 (doručeným 14. marca 2005) správca konkurznej podstaty oznámil krajskému súdu ďalšie zhodnotenie výťažku o úroky z termínovaného vkladu a súčasne ho požiadal o podanie stanoviska k vyplateniu svojej odmeny.

Dňa 15. marca 2005 bola krajskému súdu doručená odpoveď Daňového úradu Ž. na jeho výzvu, v prílohe ktorej boli priložené aj kópie vyžiadaných daňových dokladov úpadcu za roky 1997-2003.

Krajský súd vydal 17. marca 2005 opatrenie č. k. 51-24 K 128/00-716, ktorým bol v predmetnej veci ustanovený osobitný správca a ktorým mu boli vymedzené úlohy, ako aj opatrenie č. k. 51-24 K 128/00-725, ktorým uložil správcovi konkurznej podstaty a osobitnému správcovi viaceré úlohy a opatrenie č. k. 51-24 K 128/00-730, ktorým dal súhlas na vyplatenie preddavku pre správcu konkurznej podstaty a osobitnému správcovi uložil ďalšie povinnosti.

Daňový úrad Ž. požiadal podaním doručeným 9. marca 2005 „o zabezpečenie postupu vo veci, s cieľom vydania rozvrhového uznesenia a následnej úhrady rozvrhového výťažku zo speňazenia majetku“.

Správca konkurznej podstaty podal 4. apríla 2005 odvolanie proti opatreniu krajského súdu č. k. 51-24 K 128/00-716 zo 17. marca 2005, ktorým bol ustanovený osobitný správca a zároveň vzniesol námietku zaujatosti proti konkurznému sudcovi.

Dňa 4. apríla 2005 podal odvolanie proti opatreniu č. k. 51-24 K 128/00-716 zo 17. marca 2005 jeden z konkurzných veriteľov. Súčasne podal námietku zaujatosti proti konkurznému sudcovi. V uvedený deň doručil krajskému súdu svoje odvolanie proti opatreniu, ktorým bol ustanovený v predmetnom konaní osobitný správca aj úpadca.

Krajský súd uznesením č. k. 51-24 K 128/00-752 zo 4. apríla 2005 nariadil doplnenie konečnej správy, schválenej uznesením krajského súdu č. k. 51-24 K 128/00-485 z 26. júna 2003. V ten istý deň sa konkurzný sudca vyjadril k námietkam zaujatosti.

Uznesením č. k. 51-24 K 128/00-768 krajský súd uložil správcovi konkurznej podstaty povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanú námietku vo výške 500 Sk.

Ďalší konkurzný veriteľ podal odvolanie proti opatreniu krajského súdu č. k. 51-24 K 128/00-716 zo 17. marca 2005 dňa 15. apríla 2005.

Osobitný správca doručil krajskému súdu 21. apríla 2005 svoju správu o plnení jednotlivých bodov opatrenia č. k. 51-24 K 128/00-730 zo 17. marca 2005.

Správca konkurznej podstaty podaním z 18. apríla 2005 (doručeným krajskému súdu 19. apríla 2005) doplnil svoje odvolanie proti opatreniu krajského súdu č. k. 51-24 K 128/00-716 zo 17. marca 2005. Správca konkurznej podstaty si 18. apríla 2005 splnil aj svoju poplatkovú povinnosť za podané námietky.

Podaním z 18. apríla 2005 (doručeným 20. apríla 2005) sa správca konkurznej podstaty odvolal proti opatreniu č. k. 51-24 K 128/00-752 zo 4. apríla 2005.

Pokynom z 26. apríla 2005 nechal vo veci konajúci sudca vyhotoviť predkladaciu správu pre Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o podaných odvolaniach, ako aj o námietkach zaujatosti. Spisový materiál v predmetnej veci bol najvyššiemu súdu predložený 2. mája 2005.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Obo 165/2005 z 19. júla 2005 opatrenie krajského súdu č. k. 51-24 K 128/00-716 zo 17. marca 2005 zrušil. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 161/2005 z 19. júla 2005 bolo zrušené uznesenie krajského súdu č. k. 51-24 K 128/00-752 zo 4. apríla 2005. Spisový materiál v predmetnej veci bol krajskému súdu vrátený 5. septembra 2005.

Opatrením č. k. 51-24 K 128/00-1201 z 19. septembra 2005 krajský súd uložil osobitnému správcovi povinnosti súvisiace s ukončením jeho funkcie podľa rozhodnutia najvyššieho súdu.

Konkurzný sudca požiadal listom z 12. septembra 2005 o zaslanie rozhodnutia najvyššieho súdu o námietke zaujatosti sp. zn. 5 Ndob 40/2005 z 19. mája 2005, ktoré mu nebolo doručené spolu so spisom.

Krajský súd v Košiciach 16. septembra 2005 postúpil krajskému súdu uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Ndob 40/2005 z 19. mája 2005, ktorým rozhodol, že vo veci konajúci sudca krajského súdu nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania tejto veci a súčasne konanie o námietke zaujatosti vznesenej správcom konkurznej podstaty zastavil.

Osobitný správca si podaním z 19. septembra 2005 splnil svoju povinnosť uloženú mu opatrením č. k. 51-24 K 128/00-1201 z 12. septembra 2005.

Krajský súd predvolal 21. novembra 2005 správcu konkurznej podstaty na výsluch za účelom doplnenia návrhu na vydanie rozvrhového uznesenia. Uvedený výsluch sa uskutočnil 5. decembra 2005. Správcovi konkurznej podstaty bolo uložené „... predložiť

potrebné vysvetlenia do 2. 1. 2006...“. Správca konkurznej podstaty predložil požadované podklady 4. januára 2006.

III.

3.1. Predmetom konania pred ústavným súdom je sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom krajského súdu v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 51-24 K 128/00. Podstatu argumentácie sťažovateľa, ktorý má v posudzovanom konkurznom konaní postavenie správcu konkurznej podstaty, vystihuje jeho tvrdenie: „... *Krajský súd Banská Bystrica tým, že vydal bez odôvodnenia rozvrhové uznesenie a teda neumožnil mi vyplatenie ním schválenej odmeny, porušil moje základné právo podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.*“

V súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti ústavný súd vyslovil, že správca konkurznej podstaty je nositeľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vo fázach konkurzného konania, ktoré sa bezprostredne týkajú jeho práva na náhradu výdavkov a na odmenu.

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).“

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. III. ÚS 175/04).

3.2. Účelom konkurzného konania je usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku. Naplnenie tohto cieľa vyžaduje spravidla riešenie väčšieho množstva skutkových a právnych otázok spojených so zistením a zabezpečením majetku patriaceho do konkurznej podstaty, jeho speňažením, zistením a následným uspokojením pohľadávok

konkurzných veriteľov, riešením incidenčných sporov a pod. V dôsledku tejto skutočnosti možno spravidla konkurzné konanie, z hľadiska kritérií uplatňovaných ústavným súdom v rámci posúdenia existencie zbytočných prietahov v konaní, kvalifikovať ako skutkovo a právne zložitú vec.

V danom prípade je však predmetom posúdenia zo strany ústavného súdu iba tá časť označeného konkurzného konania, ktorá priamo súvisela s rozhodovaním o sťažovateľom uplatnenom nároku na náhradu výdavkov a na odmenu správcu konkurznej podstaty, teda postup krajského súdu v konkurznom konaní po predložení konečnej správy správcom konkurznej podstaty (§ 29 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov platného a účinného do 31. decembra 2005 – ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“). Vzhľadom na túto skutočnosť a na obsah veci sa týkajúceho súdneho spisu nemožno posudzovanú vec kvalifikovať ako osobitne právne alebo skutkovo zložitú.

3.3. Pri posúdení správania sa sťažovateľa prihliadal ústavný súd k ustanoveniu § 8 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní, podľa ktorého je správca povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou (v zmysle § 206 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa konkurzy a vyrovnania vyhlásené alebo povolené pred účinnosťou tohto zákona, ako aj právne vzťahy s nimi súvisiace spravujú podľa doterajších právnych predpisov, pozn.).

Podľa § 29 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní podáva správca súdu správy o speňažovaní majetku z podstaty. Konečnú správu spolu s vyúčtovaním svojej odmeny a výdavkov predloží súdu po speňažení majetku z podstaty. (...)

Podľa § 29 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní v znení platnom do 31. júla 2000 vzťahujúcim sa na posudzované konkurzné konanie (čl. I bod 58 zákona č. 238/2000 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov) predloží správca súdu zoznam

veriteľov, ktorí si uplatňujú pohľadávky proti podstate, nároky podľa § 5 ods. 2, nároky podľa § 9b ods. 3 a nároky podľa § 31 ods. 3, s výškou ich pohľadávky, ak nemôžu byť uspokojení celkom a budú zahrnutí do rozvrhu (§ 32 ods. 1). Správca predloží súdu aj zoznam veriteľov s pohľadávkami proti podstate, nárokmi podľa § 5 ods. 2, nárokmi podľa § 9b ods. 3 a nárokmi podľa § 31 ods. 3, ktorých nárok neuznal alebo nevyplatil, a uvedie výšku ich pohľadávky.

Podľa § 30 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní po právoplatnosti uznesenia o schválení konečnej správy a vyúčtovaní odmeny a výdavkov vydá súd rozvrhové uznesenie.

Aj napriek skutočnosti, že na posudzované konkurzné konanie sa vzťahuje ustanovenie § 30 zákona o konkurze a vyrovnaní v znení platnom do 31. júla 2000 (čl. I bod. 58 zákona č. 238/2000 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov), ktoré neobsahuje ods. 3 výslovne ukladajúci správcovi konkurznej podstaty povinnosť predložiť konkurznému súdu zoznam veriteľov zoradených podľa § 31 a § 32 zákona o konkurze a vyrovnaní na účely rozvrhu s uvedením sumy pripadajúcej na ich uspokojenie (na čo poukazuje sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti), z povinnosti správcu konkurznej podstaty postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou v spojení s povinnosťou vyplývajúcou mu z ustanovenia § 29 ods. 1 a 2 zákona o konkurze a vyrovnaní vyplývala povinnosť sťažovateľa predložiť konkurznému súdu relevantné podklady obsahujúce dostatočne úplné a presné informácie, potrebné pre vydanie rozvrhového uznesenia v ďalšom priebehu konkurzného konania.

Po prvom predložení konečnej správy spolu s vyúčtovaním výdavkov a odmeny správcu zo strany sťažovateľa (29. októbra 2002) bol objavený ďalší majetok patriaci do konkurznej podstaty (speňažený následne mimo dražby na základe opatrenia krajského súdu z 24. februára 2003), v dôsledku čoho bolo potrebné konečnú správu doplniť a upraviť. Sťažovateľ ju opätovne predložil 5. mája 2003 a krajský súd ju schválil 26. júna 2003.

Po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia krajského súdu o schválení konečnej správy a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu konkurznej podstaty (4. septembra 2003) realizoval konkurzný súd opatrenia (10. septembra 2003, 10. decembra 2003, 29. januára 2004 a 30. marca 2004) na doplnenie a upresnenie podkladov zo strany správcu konkurznej podstaty potrebných pre vydanie rozvrhového uznesenia.

Za predĺženie konania v období od 29. októbra 2002 do 5. mája 2003 a predovšetkým v období od 4. septembra 2003 do 15. apríla 2004 (keď bol na základe výsledkov výsluchu uskutočneného 30. marca 2004 predložený krajskému súdu doplnený „návrh na rozvrh výťažku z konkurznej podstaty“ z 31. marca 2004) nesie podľa názoru ústavného súdu spoluzodpovednosť aj sťažovateľ.

3.4. Pokiaľ ide o postup krajského súdu v predmetnom konaní, posudzoval ústavný súd obdobie po 29. októbri 2002, keď správca konkurznej podstaty prvýkrát predložil krajskému súdu konečnú správu spolu s vyúčtovaním odmeny a výdavkov v zmysle § 29 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní.

Podľa § 8 ods. 3 prvej vety zákona o konkurze a vyrovnaní správca má nárok na náhradu výdavkov a na odmenu. Odmena a výdavky správcu sú pohľadávkou proti podstate, ktorú je možné uspokojiť kedykoľvek počas konkurzného konania v prvom poradí, ak by výťažok z konkurznej podstaty nestačil na uspokojenie tých pohľadávok, ktoré je možné uspokojiť kedykoľvek počas konkurzného konania.

Výšku výdavkov a odmeny je správca povinný vyúčtovať v konečnej správe (§ 29 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní). Konečnú správu, vyúčtovanie odmeny a výdavkov správcu súd schvaľuje na pojednávaní, na ktoré predvolá správcu, úpadcu a konkurzných veriteľov, ktorí podali námietky, prípadne aj veriteľský výbor, a rozhodne o nej uznesením, ktoré im doručí a vyvesí na úradnej tabuli súdu (§ 29 ods. 4 zákona o konkurze a vyrovnaní). Týmto uznesením je určená odmena správcu a schválené sú aj jeho výdavky. Po nadobudnutí jeho právoplatnosti možno uspokojiť odmenu správcu

v celom rozsahu (odhliadnuc od možnosti rozhodnúť o predbežnej odmene správcu opatrením v zmysle § 66b zákona o konkurze a vyrovnaní).

V období od 29. októbra 2002 do 5. mája 2003 bránila prerokovaniu konečnej správy vrátane výdavkov a odmeny je správcu konkurznej podstaty skutočnosť, že bol objavený ďalší majetok úpadcu patriaci do konkurznej podstaty v dôsledku čoho bolo potrebné konečnú správu doplniť a upraviť.

Po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia krajského súdu z 26. júna 2003 o schválení konečnej správy a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu konkurznej podstaty (4. septembra 2003) realizoval konkurzný súd opatrenia (10. septembra 2003, 10. decembra 2003, 29. januára 2004 a 30. marca 2004) na doplnenie a upresnenie podkladov zo strany správcu konkurznej podstaty potrebných pre vydanie rozvrhového uznesenia. Doplnený „návrh na rozvrh výťažku z konkurznej podstaty“ bol krajskému súdu predložený 15. apríla 2004.

Od tohto dátumu bol krajský súd v posudzovanom konaní prakticky nečinný (s výnimkou výzvy z 27. mája 2004) až do 23. februára 2005, keď uložil správcovi konkurznej podstaty doplniť správu o speňažení konkurznej podstaty a zároveň si vyžiadal podklady od správcu dane úpadcu (viac ako desať mesiacov).

Po doručení podkladov od správcu dane úpadcu (15. marca 2005) vydal krajský súd 17. marca 2005 opatrenia, ktorými okrem iného ustanovil v konaní osobitného správcu a dal súhlas na vyplatenie preddavku na odmenu správcu konkurznej podstaty vo výške 1 000 000 Sk. Uznesením zo 4. apríla 2005 nariadil doplnenie konečnej správy.

Proti rozhodnutiam o ustanovení osobitného správcu zo 17. marca 2005 a o nariadení doplnenia konečnej správy zo 4. apríla 2005 sa sťažovateľ, ako aj niektorí konkurzní veritelia a úpadca odvolali (zároveň bola vznesená námietka zaujatosti konkurzného sudcu), v dôsledku čoho bol spis 2. mája 2005 predložený najvyššiemu súdu. Ten napádané rozhodnutia 19. júla 2005 zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie (spisový materiál bol

krajskému súdu vrátený 5. septembra 2005) s odôvodnením, že v danom štádiu konkurzného konania (po právoplatnosti uznesenia o schválení konečnej správy) nie je ich vydanie opodstatnené.

V konaní podľa čl. 127 ústavy týkajúcom sa namietaného porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ústavný súd spravidla neposudzuje rozhodnutia všeobecného súdu vydané v napádanom konaní. V danom prípade však boli rozhodnutia krajského súdu zo 17. marca 2005 a zo 4. apríla 2005 zrušené odvolacím súdom z dôvodov, ktoré svedčia o tom, že jeho postup v súvislosti s vydaním označených rozhodnutí nemožno hodnotiť ako efektívne a plynulo smerujúci k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania. Predlžovanie posudzovaného konania v období od 17. marca 2005 do 5. septembra 2005 (takmer šesť mesiacov) možno preto pričítať na ťarchu krajského súdu v dôsledku jeho neefektívneho procesného postupu.

Ústavný súd dospel k záveru, že v dôsledku uvedených období nečinnosti a neefektívnej činnosti krajského súdu, v ktorých dochádzalo k zbytočným prietahom v posudzovanom konaní, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výrokovej časti nálezu).

3.5. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal podľa čl. 127 ods. 2 ústavy taktiež výroku, ktorým by ústavný súd prikázal krajskému súdu, aby v predmetnej veci konal bez zbytočných prietahov.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zo strany krajského súdu, prikázal krajskému súdu, aby v ďalšom priebehu posudzovaného konania konal bez zbytočných prietahov (bod 2 výrokovej časti nálezu).

3.7. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti požiadal aj o priznanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 800 000 Sk, ktorého výšku odôvodnil predovšetkým dĺžkou

konania, vedomým postupom krajského súdu, dlhodobou právnou neistotou spojenou s „... *psychickou záťažou pre sťažovateľa*...“ a výškou „... *predpokladanému úroku z omeškania*...“.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľa, ktoré ústavný súd zistil nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu, deklarájúci toto porušenie nemožno, vzhľadom na okolnosti prípadu, považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie.

Pri rozhodovaní o výške priznaného finančného zadost'učinenia (zohľadňujúc intenzitu nemajetkovej ujmy sťažovateľa) prihliadal ústavný súd predovšetkým k dĺžke posudzovanej časti konkurzného konania a zistených zbytočných priet'ahov (šestnásť mesiacov), k predmetu posudzovaného konania a jeho významu pre sťažovateľa na strane jednej a na druhej strane aj na skutočnosť, že sťažovateľ prispel k predĺženiu doby prerokovania uvedenej veci, pričom o vyplatení časti sťažovateľovej odmeny už bolo rozhodnuté opatrením krajského súdu zo 17. marca 2005.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľovi sumu 25 000 Sk (bod 3 výrokovej časti nálezu). Vo zvyšnej časti ústavný súd návrhu na finančné zadost'učinenie nevyhovel (bod 4 výrokovej časti nálezu).

3.8. Podľa § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania zo svojho. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Zo znenia citovaných ustanovení vyplýva, že ústavný súd nerozhoduje o uložení povinnosti niektorému z účastníkov konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy, z úradnej povinnosti. Pokiaľ sa účastník konania pred ústavným súdom priznania náhrady trov konania pred ústavným súdom proti druhému účastníkovi konania nedomáha, ústavný súd o uložení takejto povinnosti, s výnimkou prípadov hodných osobitného zreteľa, nerozhoduje (obdobne napr. III. ÚS 295/05).

Sťažovateľ, zastúpený v predmetnej veci kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom), v petite sťažnosti zo 16. júna 2006 nežiadal priznať proti krajskému súdu náhradu trov konania pred ústavným súdom (sťažovateľ žiadal priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom proti najvyššiemu súdu, proti ktorému sťažnosť taktiež smerovala v súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa v čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Ndob 40/2005 z 19. mája 2005, no bola v tejto časti odmietnutá pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ nedoplnil v tomto smere petit sťažnosti ani po doručení uznesenia ústavného súdu č. k. III. ÚS 346/05-37 zo 7. decembra 2005 o predbežnom prerokovaní sťažnosti, ani v podaní z 24. januára 2006, v ktorom sa vyjadril k otázke konania verejného ústneho pojednávania pred ústavným súdom v súvislosti s meritórnym prerokovaním sťažnosti v časti prijatej na ďalšie konanie.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd nerozhodol o priznaní náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľa aj napriek tomu, že bol v konaní o prijatej časti jeho sťažnosti (§ 25 zákona o ústavnom súde) úspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2006